

"Не зорі падають із неба, зірки ідуть у небеса"
Виховна година, присвячена життю і творчості Володимира Івасюка

Я був у тому лісі, що під Львовом,
Колега давній показав мені ...
Дерева не озвалися на слово,
Немов заснули в летаргічному сні.
А ми із другом наче в сні, ішли
Через малу поляну, а дерева,
Закутавшись у холоднече мрево,
Очікуванням неясним.

Що в мовчазні присутності усіх
Учинено такий жорстокий гріх-
Людьми тут закатовано людину .
І враз спиняюся несамовитий -
Так, наче хтось торкнув мене плечем ,
Мовляв, оглянешся, може хтось з нікчем
Вистежує і вас, щоб теж убити .
Немовби кострубатою рукою
Помахуючи вперто раз у раз,
За кущ ожин спрямовувала нас
Стара сосна гілкою сухою.
Вона не знала, де його схопили
І звідки на машині привезли,
Запам'ятала тільки погляд злий
Того, хто вдарив ... Потім інші били.
Вона не знала слів людської мови,
Щоб передати жахи тих хвилин,
Як в муках гинув чийсь красивий син,
Як збиткувалися гієни змови.
А потім всі дерева зашуміли
Нестримно, поспіхом, наперебій,
Неначе пориваючись у бій.
Я слухав і стояв, як заціпенілий.
Почув крізь шум - дерева розказали -
Листочок кожен бачив, чув, як ви,
Жорстокі, вибивали з голови

Ту пісню, що ніяк не замовкала,
Як били в груди, В серце, по руках,
А він співав кривавими устами:
"Червону руту не шукай вечорами",
І ви топтали по його устах,
Кров заливала очі, підборіддя,
А пісня пробивалася до зір.
"Ти у мене єдина, тільки ти, повір!"
Як скаженіло дідькове поріддя,
Було у тім достоту щось звірине,
Так повзає бруд на діамант,
Бездари так ненавидять талант,
Так дикуни ненавидять людину.
Дерева мліли: що це судний день?
І морщились, І корчилились від того,
Бо поміж ними не бува такого,
Щоб свій свого - Ніколи І Ніде.
Ви думали, що вже і поготів
Івасюковій пісні вже не жити?
Щоб пісню вбити, треба всіх убити,
А на всіх не вистачить катів.
Дерева , чесні свідки . я вам вірю
І співчуваю - не повернеш час -
Вже чорним лісом називають вас
Проходити тут страшно навіть звіру .

(О. Лупій)

http://www.region.kr.ua/btex1-2_u.html

Я крик душі у пісню переллю
І вихлюпну - хай білий світ зомліє.
Хай знає - так я боляче люблю,
Як тільки пісня розказати уміє.

Мої сліди на праведній землі
Коханій перетворяться у порох -
Та буде пісня. Розцвітуть жалі,
І розцвітуть у звуках навіть горе.

О, ця любов, коли вже не до слів,
І квітне забуття, немов тюльпани.
...Співатиму, щоб з болем світ зомлів
І від пісень - безсмертним хай він стане.

І хай завжди від радощів тремтить,
А я свій відчай мушу відпустити,
О, ця маленька, відчайдушна мить -
Віддати душу, в пісні залишити...

http://www.region.kr.ua/btex1-2_u.html

Мабуть, той звичай в наших генах -
І не розумний і сумний -
Важать, що геній - ще не геній,
Коли він поруч і живий.
А був уроджений він геній,
Як Моцарт, Гейне, як Єсенін.
І таж страшна, зловісна сила
Його, як їх в свій час, давила.
Все це ми добре зрозуміли,
Як склав співець свої вже крила...
Тож най ці зроблені рядки
Хоча би стрічкою тонкою
Вплетуться в пам'яті Вінки
Над ранньою співця труною.
Щоби палало незгасимо
Нам у віках ім'я його,
Орфеєм ніжним України
Назвав народ співця свого.
І вірю я, що у висотах,
Де чистих душ слід не зника,
На чарівній космічній ноті
Бринить "Зоря Івасюка"
Яка б нас не гнітила скрута,
Та виживе наш рідний край,
Бо в нім цвіте Червона рута
І грає в горах Водограй.

http://www.region.kr.ua/btex1-2_u.html